

Guti Karina

Ecce Homo

Az élet sötét színpadán egy színész játszott hajdanán.
S mert a szerepváltásokhoz értett, mást sem csinált.
Ebből élt meg.

Eljátszott minden szerepet.
Minden agyba belelátott, megszólalt minden hangszínen.
Megáldotta, megátkozta, építette, lerombolta,
Ezerszínű játékaival kiszínezte ez a színész
A szürke, színtelen világot.

A kosztümöket úgy váltotta, mint igényes nő a cipőket.
Ha megváltoztak a díszletek, ő is egy csapásra más volt:
Pillantása, teste, hangja, a szót kísérő mozdulat...
Tehetséges volt a színész. Csak gondolt egyet és varázsoltt.

Dalnok volt, ha úgy akarta,
S mint egy hűséges barát, elkísérte őt a lantja.
Tudósszerepben lant helyett egy mikroszkópot dédelgetett.
Tanárként a diplomáját, papként az Úr Bibliáját.
Anyaként pólyás gyermekét.
Szerelmesként egy csinos kis színésznőt, ki sosem beszélt.

Ám túl sok szerep élt már benne.
Túl sok ember volt egyszerre.
Szenvedett az egyes színész.
Úgy döntött, hogy egyet-kettőt megszüntet ezer arcából.
Kevesebb szerepben talán az élete is könnyebb lenne.

Másnap egy lovagot játszott.
A lovag védte a világot, de ekkor változott a szerep.

Kezében egy pisztolyt talált.
Lába előtt néhány hullát,
Meg egy szép, halott gyermeket.

Különböző szerepekben kiirtotta saját magát.
Egy bársonyfüggöny takarta el az élet nagy, sötét színpadát.
A közönség sírt.
Ő nevetett.